

Arrest

**nr. 152 003 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAMBRECHT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 februari 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 februari 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 juli 2013.

1.3. Op 19 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op 27 december 1983 geboren in Cairo. U bent een soenitische moslim. In 2004 werd u lid van Kifaya en nam deel aan een betoging. U werd toen gearresteerd en een dag vastgehouden. Uw vader nam een advocaat onder de arm die er voor zorgde dat u werd vrijgelaten. In augustus 2005 verliet u een eerste maal uw land van herkomst en reisde u naar Cyprus. Daar vroeg u asiel aan. Omdat uw asielaanvraag gebaseerd was op economische motieven kreeg u een negatieve beslissing. Op 24 mei 2010 werd u gerepatrieerd. Bij uw aankomst in Egypte werd u gearresteerd op de luchthaven. Drie dagen later werd u overgebracht naar de gevangenis van de staatsveiligheid. Volgens uw verklaringen werd u gearresteerd omdat u in 2004 lid was geworden van Kifaya. Na uw vrijlating leerde u de '6de april beweging' kennen. U werd lid van deze beweging en begon deel te nemen aan demonstraties. Op 28 januari 2011 werd u gearresteerd toen u deelnam aan een betoging en tien dagen vastgehouden. Op 28 november 2012 werd u opnieuw gearresteerd toen u deelnam aan een betoging en vier dagen vastgehouden. Na uw vrijlating bleef u deelnemen aan betogingen. Op 7 december 2012 werd u tijdens een betoging opnieuw opgepakt door de politie. U werd in een vrachtwagen gestoken en werd mishandeld. U verloor het bewustzijn. U werd op straat achtergelaten. U werd verzorgd in het veldhospitaal op het Tahrirplein. De volgende dag werd u naar het ziekenhuis van Qasr el Ain gebracht waar u twee weken verbleef. Op 20 december 2012 werd u een eerste maal opgeroepen door de politie om zich aan te bieden. Op 2 januari 2013 en 14 januari 2013 werd u eveneens opgeroepen door de politie. Na 14 januari 2012 waren ook de Moslimbroeders uit uw wijk op zoek naar u. Ze vroegen naar u bij de bewoners van uw flatgebouw. Op 13 februari 2012 vertrok u naar Alexandrië. Per boot reisde u die dag samen met uw neef I.(...)/I.(...)A.(...)A.(...), I.(...)(O.V. 7.662.036) naar Griekenland waar u op 15 februari 2012 aankwam. U stapte over op een ander schip en reisde naar Frankrijk waar u op 18 februari 2012 aankwam. Per trein reist u verder naar België waar u dezelfde dag aankomt. De volgende dag vraagt u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw rijbewijs, uw geboorteakte, een oproeping van de politie (dd. 14/01/2013), een medisch attest en vier foto's waarop u deelneemt aan een betoging. Tevens legt u een CD-R voor met daarop beelden van een betoging en een kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u in Egypte geïdendeerd werd door de Moslimbroeders en de Egyptische politie met het oog op vervolging omwille van uw lidmaatschap bij de 6de april beweging en de bijhorende politieke activiteiten (CGVS A.(...), p.8).

Allereerst moet er worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs van uw voorgehouden lidmaatschap van de 6de april beweging kunt voorleggen, dit terwijl u in Egypte over een lidkaart van de beweging beschikte. U verklaart echter dat deze werd afgenomen door de politie (CGVS A.(...), p. 11). Indien u echter daadwerkelijk lid was van deze beweging en indien u effectief over een lidkaart beschikte, mag er echter worden verwacht dat u op eenvoudige wijze een nieuwe lidkaart kunt bekomen zodat u deze kunt voorleggen aan de Belgische asielinstanties. Hoewel u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nog de kans kreeg om deze bewijzen voor te leggen beschikt het CGVS over geen enkel document dat uw voorgehouden lidmaatschap kan aantonen (CGVS A.(...), p. 25, 26). Dit alles is des te meer bevreemdend aangezien de 6de april beweging het prototype is van een beweging die veelvuldig gebruikt maakt van de verscheidene beschikbare sociale media en dat ze via deze kanalen, zeker voor een lid, eenvoudig te contacteren moet zijn. Vreemd genoeg verwijst u hier nooit naar tijdens het gehoor op het CGVS. Hoewel u herhaaldelijk wordt gevraagd of u dan op een of andere manier kunt aantonen dat u een link had met de 6de april beweging verwijst u zelfs niet naar de sociale media (CGVS A.(...), p. 12). Deze beweging beschikt over een eigen website, een Facebook-pagina, een Twitter-account en een blog. U maakt hiervan op geen enkel moment melding.

Hoewel u claimt dat u persoonlijk geïdendeerd werd door de politie, de Moslimbroeders en de regeringspartij en u herhaaldelijk gearresteerd zou zijn geweest omwille van uw deelname aan

demonstraties tegen het regime en dat u ook meermaals werd geconvoceerd door de autoriteiten, rijst de vraag waarom u nooit officieel werd aangeklaagd. Over deze bevreemdende constatering legt u weinig overtuigende verklaringen af. Een eerste maal gevraagd waarom ze u telkens vrijlieten antwoordt u vagelijk dat er vele mensen werden gearresteerd en vrijgelaten. Een tweede maal gevraagd waarom ze u telkens vrijlieten, antwoordt u naast de kwestie dat u elke keer beledigd en geslagen werd. Uiteindelijk verklaart u dat u niet weet waarom u telkens werd vrijgelaten (CGVS A.(...), p. 18). Wat er ook van zij, er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gekend, bezwaarlijk kunnen overtuigen.

Zo moet er worden vastgesteld dat u in de loop van uw asielpcedure inconsistente verklaringen heeft afgelegd over uw verblijfplaatsen sinds 20 december 2012, het moment vanaf wanneer u werd geconvoceerd door de autoriteiten. U verklaarde bij aanvang van het gehoor op het CGVS nog dat u tot 13 februari 2013 effectief in al Zaytoun had verbleven (CGVS A.(...), p. 6, 7). Later tijdens het gehoor verklaart u echter plots dat u na 20 december 2012 niet meer thuis had verbleven. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring wringt u zich enigszins in bochten en verklaart u dat dat uw officiële adres was maar dat u in die periode bij verwanten verbleef. Wel zou u af en toe zijn teruggekeerd naar uw woonplaats in al Zaytoun om nieuwe kleren te gaan halen en een douche te nemen (CGVS A.(...), p. 17). Deze verklaring is niet ernstig te nemen. Het hoeft geen betoog dat inconsistente verklaringen over uw verblijfplaats(en) in de periode dat u claimt al vervolgd te worden, de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in ernstige mate ondermijnt.

Gevraagd naar een overzicht van de verschillende problemen die u gekend zou hebben en die er op wijzen dat u persoonlijk geïnterviewd werd begint u met te stellen dat u op 24 mei 2010 bij uw terugkeer uit Cyprus een eerste maal werd gearresteerd. Vervolgens werd u op 28 januari 2011 gearresteerd toen u deelnam aan een betoging. Op 28 november 2012 werd u opnieuw gearresteerd tijdens een demonstratie. Nadien zou u op 20 december 2012, 2 januari 2013 en 14 januari 2013 geconvoceerd zijn geweest door de Egyptische politie. U verklaart herhaaldelijk en expliciet dat er buiten deze zaken niets meer gebeurd is wat er op wijst dat u geïnterviewd werd door wie dan ook (CGVS A.(...), p. 13, 14, 15, 16). Na de pauze verklaart u echter plots dat u ook op 7 december 2012 werd gearresteerd door de Egyptische politie. Er op gewezen dat u net voor de pauze nog had verklaard dat er niets meer gebeurd was stelt u dat u in het begin van het gehoor wel had verteld dat u op 7 december 2012 werd opgepakt, dat u werd geslagen en dat u nadien werd overgeplaatst (CGVS A.(...), p. 16, 17). In werkelijkheid had u echter verklaard dat u op 7 december 2012 deelnam aan een betoging en dat u tijdens die betoging werd tegengehouden door Moslimbroeders en dat er een gevecht uitbrak tussen hen en uw vrienden. Meer zou er toen niet gebeurd zijn (CGVS A.(...), p. 9). Hiermee geconfronteerd verwijst u naar het medisch attest dat u had voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en beweert u, in tegenstelling tot wat u werkelijk had verklaard, dat u bij het begin van het gehoor op het CGVS had verklaard dat u op 7 december 2012 werd geslagen tijdens de demonstratie en dat u op weg was naar het plein en dat u toen werd tegengehouden door de politie die u oppakte, sloeg en met grote wagens vervoerde (CGVS A.(...), p. 16, 17). Zoals eerder werd aangegeven had u echter helemaal iets anders verklaard. Dient te worden opgemerkt dat u bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ een overzicht had gegeven van verschillende arrestaties maar dat u nergens aangeeft dat u op 7 december 2012 ook werd gearresteerd (vragenlijst A.(...), p. 3, 4).

Dit alles is des te meer opmerkelijk aangezien u die dag klaarblijkelijk samen met uw neef I.(...) I.(...) A.(...) A.(...) I.(...) (O.V. 7.662.036) werd gearresteerd en dat jullie tijdens jullie gehoor op het CGVS nagenoeg exact hetzelfde verhaal aanhalen, dit terwijl u bij het invullen van de vragenlijst niet had vermeld dat u op 7 december 2012 werd gearresteerd, laat staan dat u toen vermeldde dat u die dag samen met uw neef, met wie u nota bene samen het land ontvluchtte en naar België was gereisd, werd opgepakt. Uw neef haalde tijdens het invullen van zijn vragenlijst op de DVZ wel de voorgehouden gebeurtenis van 7 december 2012 aan. Hij vermeldt echter op geen enkel moment dat u die dag ook werd opgepakt (CGVS A.(...), p. 20, 21)(CGVS I.(...), p. 14, 33) (vragenlijst A.(...) p. 3, 4)(vragenlijst I.(...) p. 3, 4).

De verklaringen die jullie op het CGVS afleggen over deze voorgehouden gebeurtenis zijn bovendien weinig overtuigend en onsamenhangend te noemen. Bovendien leggen jullie afwijkende verklaringen af over het moment waarop jullie elkaar terug zouden hebben gezien. Over deze gebeurtenis verklaart u uiteindelijk dat u op 7 december 2012 werd opgepakt door de politie en werd geslagen. Daarna werd u behandeld door artsen in het veldhospitaal op het Tahrir plein waarna u werd overgebracht naar het ziekenhuis van Qasr el Ain. U verklaart verder dat u en uw neef die dag samen aan het demonstreren waren maar dat u hem op een gegeven moment was kwijtgeraakt. U zag hem terug in het ziekenhuis

van Qasr el Ain. Hoewel u verklaart dat u slechts 14 dagen in het hospitaal verbleef verklaart u vreemd genoeg dat u hem pas begin januari terugzag in het ziekenhuis van Qasr el Ain (CGVS A.(...), p. 20, 21, 22). Uw neef verklaart dan weer initieel dat dat jullie **samen door de politie werden gearresteerd en naar een grote vrachtwagen werden gebracht waar jullie werden geslagen tot u bewusteloos was**. Hij verklaart voorts dat hij niet weet wat er met u gebeurde. Hij weet niet of u naar de gevangenis werd gebracht of dat u werd vrijgelaten. Hierna gevraagd naar uw lot stelt hij dat hij weet dat jullie **samen werden gearresteerd maar dat hij alleen naar een vrachtwagen werd gebracht**. U was volgens hem ook alleen en werd geslagen. Hij vertelt dat jullie **de volgende dag samen in het ziekenhuis waren**. Gevraagd of jullie nu samen naar een vrachtwagen werden gebracht of niet antwoordt hij dat jullie **samen waren toen jullie werden gearresteerd maar dat jullie naar een andere plaats werden meegenomen**. Hij vermoedt dat u **niet gevangen heeft gezeten en hij denkt dat u hetzelfde als hem meemaakte in een andere vrachtwagen**. Hij herhaalt dat hij u **de volgende dag in het ziekenhuis zag** (CGVS I.(...), p. 33).

Ter staving van uw asielrelaas legt u onder meer een medisch attest voor van de artsen van het veldhospitaal op het Tahrir plein. Net zoals het attest dat uw neef voorlegt is dit gedateerd op 20 december 2012. Aangezien u verklaart dat u na die 7de december 2012 14 dagen in het hospitaal van Qasr el Ain lag is het hoogst verwonderlijk dat u reeds op 20 december 2012 een medisch attest gaat afhalen bij het veldhospitaal op het Tahrir plein. Uw neef verklaarde overigens dat hij, naargelang zijn verklaringen, 16, 17, 18 of 20 dagen in het hospitaal van Qasr el Ain had verbleven terwijl hij een gelijkaardig attest dat eveneens gedateerd is op 20 december 2012 voorlegt (CGVS I.(...), p. 20, 21, 22). Op uw attest staat bovendien nergens aangegeven dat u werd overgebracht naar een ander ziekenhuis. Integendeel, er staat vermeld dat er gezien uw verwondingen werd beslist om u in het ziekenhuis te laten en dat u het ziekenhuis niet mocht verlaten daar u nog meer dan een maand medische zorg nodig had (zie vertaling document).

Na deze voorgehouden gebeurtenissen zou u drie convocaties hebben ontvangen. Ter staving van deze bewering legt u een dagvaarding voor. U beweert dat u zich op 14 januari 2013 diende aan te bieden bij het Directoraat van de Staatsveiligheid van Caïro maar dat u niet wist bij welke persoon u zich precies diende aan te bieden (CGVS A.(...), p. 24). Op het document dat u voorlegt staat echter duidelijk aangegeven dat u zich op 14 januari 2013 moest aanbieden bij majoor Adil Jamal El Hariri bij de Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie- Veiligheidsdirectoraat van Caïro. Discrepancies tussen uw verklaringen en de inhoud van de bewijsdocumenten die u voorlegt, doen twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Vervolgens dienen ook nog enkele kanttekeningen te worden gemaakt bij uw voorgehouden arrestatie in 2004 omwille van uw betrokkenheid van Kifaya, vóór uw vertrek naar Cyprus. Zo moet worden vastgesteld dat het wel erg merkwaardig is dat u, indien u inderdaad al politieke problemen had gekend in Egypte, in Cyprus asiel zou aanvragen om economische redenen (CGVS p.6). Hierbij aansluitend moet worden aangestipt dat u deze arrestatie ook helemaal niet heeft aangehaald bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ. In diezelfde vragenlijst gaf u trouwens evenmin aan dat u ooit lid bent geweest van Kifaya. Ook al haalt u bij aanvang van het gehoor wel aan dat u de incidenten voor uw vertrek naar Cyprus niet had vermeld, is de uitleg die u hiervoor opgeeft allerm minst overtuigend. U zegt dat u hier niets over had gezegd omdat er u niet naar werd gevraagd. Echter, er werd bij de DVZ wel gesproken over het feit dat u in 2005 al naar Cyprus was gegaan en daar asiel had aangevraagd (DVZ Verklaring) en bovendien werd u duidelijk gevraagd of wanneer u gearresteerd werd en of u ooit andere problemen heeft gekend. Uw arrestatie in 2010, die volgens u gelinkt is met die in 2004 gaf u trouwens wel op in de vragenlijst (zie vragenlijst CGVS). In elk geval getuigt het feit dat u dit niet vermeldde allerm minst van een (actuele) gegronde vrees omwille van deze feiten. Na uw terugkeer vanuit Cyprus in 2010 bent u na uw vrijlating gewoon terug op uw eigen adres gaan wonen, waar u vervolgens bleef wonen tot, naar gelang uw verklaringen, eind 2012 of begin 2013 (CGVS p.6).

Verder moet er nog verwezen worden naar uw vage verklaringen met betrekking tot u reisweg. Zo weet u niet met welk schip u naar Griekenland reisde. U weet niet met welk schip u vervolgens naar Frankrijk reisde en u weet niet waar u in Frankrijk aankwam. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u geen asiel aanvraag in Frankrijk. Uw verklaring hiervoor is niet afdoende. U stelt dat u had vernomen dat België, in tegenstelling tot Frankrijk, asielaanvragen serieus behandelde (CGVS A.(...), p. 7, 8). Van een persoon die zijn land van herkomst ontvlucht en die beweert nood te hebben aan internationale bescherming mag echter worden verwacht dat hij deze bescherming aanvraagt bij de eerste mogelijkheid die hij daartoe krijgt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een geponde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen wekeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de

groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals eerder werd aangegeven bestaan er discrepanties tussen uw verklaringen en de informatie die op de dagvaarding en het medisch attest staan aangegeven waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ondermijnd. Geen van deze documenten bevat trouwens gegevens waaruit kan worden afgeleid dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade. De dagvaarding is louter een convocatie en het medisch attest doet geen enkele uitspraak over de wijze waarop u de voorgehouden verwondingen zou hebben opgelopen. De foto's van de betoging tonen weinig aan. Op de foto's is geen enkele plaats-of tijds aanduiding terug te vinden. Men kan zelfs niet uitmaken of het hier om een betoging gaat. Uit uw verklaringen blijkt dat uit de beelden op de CD-rom enkel kan worden afgeleid dat u aanwezig was op een betoging waarbij klaarblijkelijk een gevecht uitbrak. Deze beelden zijn echter onvoldoende als bewijs dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw geboorteakte is een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doet geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/2-3 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat verweerster voorbarig is wanneer ze stelt dat een lidmaatschap uitgesloten is om de enkele reden dat verzoeker geen lidkaart kan voorleggen. Zo stelt verzoeker dat de 6de april beweging geen officieel erkende politieke groepering was, laat staan dat ze zichzelf onder die noemer zou plaatsen. Dit onofficiële karakter wordt bevestigd door de zogenaamde open aard van de beweging (o.a. door rekrutering via facebook). In tijden van revolutie en politiek geweld is het vanzelfsprekend geen prioriteit om alle leden van een lidkaart te voorzien. Bij de leden van de 6de april beweging primeren ideologische en politieke belangen, en geen bureaucratische beslommingen zoals het uitreiken van lidkaarten of het bijhouden van een ledenbestand. Hij vervolgt dat hij vroeger over een lidkaart beschikte maar dat deze werd afgenomen door de politie. Hij stelt terughoudend te zijn geweest om een nieuwe lidkaart aan te vragen, daar het bezit van dergelijke lidkaart in Egypte tijdens politiek woelige tijden uitermate gevaarlijk is.

Verder werpt verzoeker op dat gelet op de omvang van de protesten tijdens de Egyptische revolutie en gezien het aantal arrestaties, het evident is dat er niet voor elke gearresteerde een officiële inverdenkingstelling zal worden opgemaakt. Dit zou immers een onnoemelijk grote papierberg tot stand brengen. Tijdens een revolutie kan men namelijk vermoeden dat de administratieve diensten niet werken zoals ze zouden werken in een normale periode. Moesten er überhaupt inverdenkingstellingen opgemaakt zijn kan men zich de vraag stellen als deze werkelijk geregistreerd en geklasseerd zouden zijn. Voorts merkt verzoeker op dat er in Egypte tot juni 2012 een noodwet van kracht was, waardoor politie en veiligheidsdiensten iedereen konden arresteren zonder verdenking van concrete feiten en verwijst hiertoe naar het persartikel “*Egypt’s infamous emergency law expires*” van 31 mei 2012 (stuk 2). Verder argumenteert verzoeker dat het begrijpelijk is dat hij zich een tweetal jaren na de feiten niet meer exact herinnert waar hij dag op dag verbleef. Hij benadrukt in dit verband dat hij op de vlucht was voor de Egyptische staatsveiligheid en om die reden niet te lang op dezelfde plaats kon verblijven.

Betreffende de gebeurtenissen op 7 december 2012, herhaalt verzoeker dat hij die dag deel nam aan een betoging, samen met zijn neef. Zij werden op deze demonstratie gearresteerd en naar een plaats

gebracht waar verschillende vrachtwagens stonden. Verzoeker en zijn neef werden in een afzonderlijke vrachtwagen mishandeld tot ze bewusteloos waren, waarna ze werden achtergelaten op straat. Verzoeker stelt dat mishandeling en foltering van arrestanten een veel voorkomend gebruik was en is onder de Egyptische politie-en veiligheidsdiensten en verwijst hiertoe naar het persartikel van Al Jazeera "*Egypt's prisons still rife with torture*" (stuk 3). Hij geeft aan dat ze eerst behandeld werden in het veldhospitaal op het Tahrirplein en daarna naar het ziekenhuis Qasr El Ain gingen. Pas in het ziekenhuis zagen ze elkaar terug de dag na de feiten. Verder merkt verzoeker op dat het ziekenhuis Qasr El Ain zeer dicht bij het Tahrirplein ligt, op zo'n 1,7 km. Het is luidens hem dus perfect mogelijk dat hij tijdens zijn opname in Qasr El Ain het ziekenhuis even kon verlaten om het medisch attest op te halen op het Tahrirplein en daarna terug te keren naar het Qasr El Ain ziekenhuis.

Wat betreft zijn reisweg, argumenteert verzoeker dat de man die hem begeleidde bij zijn vlucht uit Egypte de reis zo geregeld had dat ze 's nachts het schip op gingen en verlieten, om zo weinig mogelijk opgemerkt te worden. Aangezien het donker was kon verzoeker onmogelijk de naam van het schip lezen waarop hij aan boord ging. Ook spoorde de begeleider verzoeker steeds aan tot spoed, waardoor deze laatste simpelweg geen tijd had om te kijken welk schip hij betrad en waar hij zich bevond.

In een tweede middel, afgeleid uit een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 *juncto* 62 van de vreemdelingenwet, laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal in de bestreden akte weliswaar de redenen noemt waarom hij geen geloof hecht aan de details van zijn situatie, maar niet rechtstreeks argumenteert waarom de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus *in casu* worden geweigerd. Verzoeker meent evenwel dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een arrestatie door de Egyptische staatsveiligheid, waarbij hij opnieuw terecht zou komen in onhoudbare omstandigheden in de gevangenis. Mocht verzoeker worden gevonden door de moslimbroeders, staat hem vermoedelijk een erger lot te wachten, daar hij dan waarschijnlijk zou worden vastgehouden op een locatie waar de leefomstandigheden zo mogelijk nog barser zijn dan deze in een staatsgevangenis.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het persartikel van Al Jazeera "*Egypt's infamous emergency law expires*" van 31 mei 2012 (stuk 2) en het persartikel van Al Jazeera "*Egypt's prisons still rife with torture*" van 29 augustus 2014 (stuk 3).

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van zijn voorgehouden lidmaatschap van de 6^e april beweging, (ii) hij nooit officieel werd aangeklaagd hoewel hij claimt persoonlijk gevisieerd te zijn geweest door de politie, de moslimbroeders en de regeringspartij en hij herhaaldelijk gearresteerd zou zijn geweest omwille van zijn deelname aan demonstraties tegen het regime en hij tevens ook meermaals werd geconvoceerd door de autoriteiten, (iii) hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen sinds 20 december 2012, (iv) hij bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ een overzicht had gegeven van verschillende arrestaties, maar nergens aangeeft dat hij op 7 december 2012 ook werd gearresteerd, laat staan dat hij toen vermeldde dat hij samen met zijn neef werd gearresteerd, en hij pas na de pauze tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal plots verklaarde dat hij ook op 7 december 2012 werd gearresteerd terwijl hij voor de pauze uitdrukkelijk stelde dat er buiten de reeds opgesomde arrestaties en convocaties (waarbij de arrestatie op 7 december 2012 niet werd vermeld) niets meer is gebeurd, (v) hij en zijn neef weinig overtuigende en onsamenhangende verklaringen afleggen over deze voorgehouden gebeurtenis en tevens afwijkende verklaringen afleggen over het moment waarop ze elkaar terugzagen, (vi) het door verzoeker voorgelegde medisch attest niet kan worden beschouwd als voldoende bewijs dat de voorgehouden gebeurtenissen van 7 december 2012 zich daadwerkelijk hebben afgespeeld op de manier zoals hij schetst, (vii) er discrepanties zijn tussen zijn verklaringen en de inhoud van de bewijsdocumenten die hij voorlegt, (viii) hij vage verklaringen aflegt met betrekking tot zijn reisweg, en (ix) na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 december 2014, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met moslimbroeders en met de Egyptische autoriteiten. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Inzoverre verzoeker ter vergoelijking voor het gegeven dat hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van zijn lidmaatschap van de 6de april beweging, voorhoudt dat bij de leden van de 6de april beweging ideologische en politieke belangen primeren en geen bureaucratistische beslommingen zoals het uitreiken van lidkaarten of het bijhouden van een ledenbestand, kan hij niet worden gevolgd nu hij zelf verklaard heeft vroeger over een lidkaart te hebben beschikt.

Waar verzoeker voorts de inconsistenties tussen zijn verklaringen en die van zijn neef met betrekking tot de gebeurtenissen op 7 december 2012 wijt aan het gegeven dat ze beiden gedesorienteerd en

bewusteloos zijn geweest, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat het begrijpelijk is dat hij zich een tweetal jaren na de feiten niet meer exact herinnert waar hij dag op dag verbleef, kan niet ernstig worden genoemd. Het hoeft geen betoog dat dat inconsistente verklaringen over zijn verblijfplaatsen in de periode dat hij claimt al vervolgd te worden, de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ernstig ondermijnt. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Uit nalezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Waar verzoeker in diens beroep refereert aan de artikelen van Al Jazeera, dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van een dergelijk stuk van algemene aard *an sich* geen afdoende indicatie vormt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Zulk een risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.5.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de aan het administratief dossier gevoegde informatie (COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie (update) d.d. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met

een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sināi het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politioenele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sināi en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sināi, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sināi ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sināi pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sināi.

Gelet op voorgaande informatie, is de Raad van oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat er aldus actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die bovenstaande informatie in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS